

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

МАТЕРІАЛИ

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**АКТУАЛЬНІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ
ДЕРЖАВИ І РЕГІОНІВ.**

**СЕКЦІЯ ІV «ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОГО
МЕНЕДЖМЕНТУ»**

(13-14 травня 2019 р.)

Покровськ

2019

Актуальні соціально-економічні проблеми держави і регіонів. Збірка матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої 50-річчю факультету економіки та менеджменту ДонНТУ. Т.4 . Секція IV: Теорія і практика сучасного менеджменту (13-14 травня 2019 р., м. Покровськ) / уклад. Мирошніченко Г.Б. – Покровськ: ДонНТУ, 2019. – 139 с.

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні соціально-економічні проблеми держави і регіонів» (секція 4 «Теорія і практика сучасного менеджменту»), яка присвячена 50-річчю факультету економіки та менеджменту Донецького національного технічного університету та відбулася 13-14 травня 2019 року в м. Покровську, містять результати сучасних наукових розробок докторів та кандидатів наук, старших викладачів та асистентів, аспірантів та студентів. Наукові дослідження, що представлені у цій збірці, є актуальними, професійно цікавими й досить різноплановими, охоплюють широкий спектр економічних проблем сучасності та націлені на успішне їх розв'язання в умовах незалежної української держави.

В роботі наукової секції прийняли участь майже 45 авторів із міст України: Києва, Харкова, Львова, Одеси, Умані, Вінниці, Луцька, Дніпро, Полтави, Запоріжжя, Мелітополя, Покровська, Краматорська, Черкас, Кривого Рогу, міста Республіки Беларусь: Брест.

Редакційна колегія:

к.е.н., Мирошніченко Г.Б.,
к.е.н., доцент Мізіна О.В.,
стар.викл. Василюшина Л.М.

© ДВНЗ

Донецький національний технічний університет, 2019

Мишаста О. С., Жуковська В.М. ФОРМУВАННЯ МАТЕРІАЛЬНОЇ СКЛАДОВОЇ У МОТИВУВАННІ ПЕРСОНАЛУ НАВЧАЛЬНОГО ЦЕНТРУ ПІДПРИЄМСТВА	92
Почужевський О.Д., Микольченко В.С., Почужевська Ю.Л. ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ СТІЙКИМ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНУ З ПОГЛЯДУ ЕКОЛОГО- СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ	94
Ніколайчук О.А СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ПРИБУТКОВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ТУРИСТИЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ	96
Тринц. М.О., Олійник О.М. СУЧАСНІ ВИМОГИ ДО ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ МЕНЕДЖЕРА	100
Шевчук Ю.В., Миколайчук І.П. ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МЕНТОРСТВА В ПРАКТИКУ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ	103
Сидоренко В. О., Кайнара Д. О. КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ПЕРСОНАЛУ ЯК ОБ'ЄКТИВНА УМОВА РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА	107
Круголь А. Р., Катранжи Л. Л. СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА	109
Лазаревська Ю.А., Колосок В.М. ЩОДО ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ КОМУНІКАЦІЙ В ЛОГІСТИЧНИХ БІЗНЕС - ПРОЦЕСАХ.	112
Турчин С.С., Мирошніченко Г.Б. СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В СИСТЕМІ СУЧАСНОГО БРЕНД-МЕНЕДЖМЕНТУ	114
Хижнякова Н.О. РОЛЬ КОМПЛЕКСНОГО АНАЛІЗУ ТЕРИТОРІЙ У СУЧАСНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ	117
Черненко А. Ю., Мозгова Г. В. УПРАВЛІННЯ РЕПУТАЦІЄЮ КОМПАНІЇ У ПОШУКОВИХ МЕРЕЖАХ	119
Федчук В.В., Ящук Т. А. ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄС	121
Дарностук О.М., Мирошніченко Г.Б. УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ БАНКУ	123
Коробко С.С., Мирошніченко Г.Б. ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЯК СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	126
Зінюк М.С., Деєва Н.Е. АКТУАЛЬНІСТЬ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ В СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ	129

4. Мозгова Г.В., Жара К.С. Систематизація інструментів маркетингової комунікаційної політики в Інтернеті. *Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка»*. 2017. № 12. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5991>

5. Маркетинг у соціальних мережах: стратегії та інструменти на ринку B2C. Збірник наукових праць. Луцький національний технічний університет. Луцьк, 2012. 300 с.

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄС

Федчук В. В.,
студентка

Ящук Т. А.,

викладач кафедри маркетингу, менеджменту та управління бізнесом
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Одним із пріоритетів стратегічного розвитку України визнано інтеграцію нашої держави до Європейського співтовариства. Оскільки для сучасної української політики пріоритетним є посилення інтеграційних процесів у європейське співтовариство, оновлені стандарти української освіти повинні поєднувати національні та загальноєвропейські компоненти, урахувати факти загальноєвропейського розвитку, включаючи необхідні знання про Європу, європейські надбання, цінності та орієнтири [1, с. 50].

Якщо порівнювати системи вищої освіти країн ЄС, то вони мають багато відмінностей. Наприклад, в Італії, вся вища освіта надається тільки в університетах. Система дипломів складається з чотирьох типів: університетські дипломи, диплом зі спеціалізації, диплом доктора з наукових досліджень. У Німеччині тривалість навчання для здобуття вищої освіти становить в середньому 6-7 років. Після закінчення університету видаються такі типи документів: диплом, що отримують економісти, фахівці із соціальних та природничих наук, інженери, та магістр – надається фахівцям в галузі гуманітарних наук та мистецтва. Система освіти Великобританії пропонує два види дипломів: бакалавр та магістр.

Отже, як бачимо, система освіти в країнах ЄС є дуже різноманітною, але поряд з тим, відкритість країн ЄС надає молодим європейцям можливість отримати вищу освіту в будь-якої країні ЄС.

У 2010 році Європейська рада ухвалила стратегію «Європа 2020», яка концентрується на ключових сферах, щодо яких потрібно діяти: знання та інновації, більш стала економіка, вища зайнятість та соціальне залучення. Відповідно до цього з урахуванням економічних напрямків розвитку Європи були сформульовані загальні стратегічні освітні цілі:

1) підвищення ефективності та якості освіти в країнах ЄС за рахунок забезпечення доступу до інформаційно-комунікативних технологій, збільшення набору студентів на технічні та природничо-науковими напрямками, збільшення видатків на освіту;

2) розширення доступу до систем освіти за рахунок створення відкритого освітнього простору, оновлення та удосконалення процесу освіти, забезпечення рівності освітніх можливостей;

3) інтеграція систем освіти в єдину європейську систему в якості найважливішого фактору укріплення зв'язку із ринком праці, дослідницькими інститутами, працедавцями та співробітниками, розвиток підприємництва, просування вивчення іноземних мов, збільшення мобільності та обміну учнями, студентами та вчителями [2].

Основною стратегічною ціллю є забезпечення якості освіти. Як показує практика, одним із найбільш поширених підходів до управління якістю освітніх послуг вищої освіти є модель Загального управління якістю, яка передбачає участь всього персоналу організації у створенні високоякісної продукції або послуги на всіх етапах її життєвого циклу від стадії маркетингу, проектування, виробництва, експлуатації, обслуговування до утилізації. Концепція якості ґрунтується на таких принципах як:

- залучення вищого керівництва та всього персоналу;
- орієнтація на споживача;
- процесний і системний підхід;
- постійне вдосконалення якості;
- прийняття рішень на основі фактів;
- налагодження партнерських відносин з постачальниками [3, с.293].

Таким чином, впровадження стандартів забезпечення якості освіти є основою стратегічного управління вищими навчальними закладами в країнах ЄС, що в свою чергу дає їм можливість продемонструвати якість та збільшити прозорість, сприяючи таким чином, взаємній довірі, визнанню кваліфікацій, програм та інших видів реалізації освітнього процесу.

Для досягнення якості вищої освіти найважливішим є безпосереднє залучення персоналу та студентів до обговорення цього питання. На сьогодні ведеться потужна робота викладачами вищої освіти, зосереджуючи увагу на потреби студентів по удосконаленню існуючих освітніх програм та розробка нових, інноваційних та мультидисциплінарних навчальних програм у вищих навчальних закладах Європейських країн в активній підтримці роботодавців. Болонський процес забезпечив сильний стимул для загальноєвропейських та національних дискусій з усіма зацікавленими сторонами, включаючи студентські асоціації на європейському та національному рівні, професійні асоціації, європейські профспілки викладачів сектору вищої освіти та дослідницьких організацій [4, с. 13].

Список використаних джерел

1. Десятов Т. М. Стратегічні напрями реформування педагогічної освіти і моделей модернізації управління освітою в зарубіжних країнах. *Вісник Черкаського університету. Серія Педагогічні науки*. 2016. № 12. С. 48–56.

2. Нартюк О. В. Стратегія «Європа 2020» як складова механізму оптимізації зайнятості населення в країнах ЄС. *Соціально-трудова відносина: теорія та практика*. 2015. №2. URL: <http://ir.kneu.edu.ua/handle/2010/12250> (дата звернення: 25.04.2019).

3. Царенко І. О. Зарубіжний досвід управління якістю надання освітніх послуг вищими навчальними закладами. *Стратегія якості в промисловості та освіті*: збірник матеріалів XI Міжнародної конференції, 1-5 червня 2015 року. Варна (Болгарія): Технічний університет, 2015. С. 289–297.

4. Білецька В. В., Полянничко О. М., Комоцька О. С. Тенденції розвитку вищої освіти в країнах Європейського союзу. *Молодий вчений*. 2018. № 4.3 (56.3). С. 10–14.

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ БАНКУ

Дарностук О.М., магістр
Науковий керівник - к.е.н., доцент Мирошниченко Г.Б.
ДВНЗ “Донецький національний технічний університет”

Дослідженням банківського кредитування, якості кредитного портфелю та управлінню ним, займалися багато науковців, серед яких були П.Роуз, Дж.Сінкі, О.Тептя та багато інших. Оскільки портфель банківських проблемних кредитів є одним з найважливіших показників фінансової стійкості банківської системи країни, то управління кредитними портфелями та визначення найефективнішого методу їх погашення є актуальним [3, с. 89].

Науковці Партин Г. О. та Загородній А. Г. наголошують, що кредиторська заборгованість — трактується, як заборгованість підприємства іншим юридичним і фізичним особам, що становить результат здійснених раніше дій, оцінена в гривнях і щодо якої в підприємства існують зобов'язання її погашення у визначений строк [6, с. 112].

Також, за їхнім трактуванням, кредитний портфель – є сукупністю виданих кредитів банку, які класифіковані за критеріями та пов'язаними з різними факторами кредитного ризику або способами захисту від нього.

Загалом, кредитний портфель становить від третини до половини сукупного обсягу активів банку, тому кредитування є одним з найважливіших активних операцій, які він здійснює. Кредитний портфель будь-якого комерційного банку є одним із ризикованих напрямків і найголовніших компонентів структури відсоткових доходів.

В науковій літературі виділяють багато методів, щодо управління проблемними кредитами банку, вони поділяються на внутрішні і зовнішні. Наприклад, внутрішні методи, спонукають ризик-менеджерів банків раніше реагувати на погіршення обслуговування позичальнику кредитів та включають реабілітацію кредитної заборгованості і відновлення можливості позичальників генерувати грошові потоки для обслуговування кредитів.

Практика показує, що реструктуризація кредитної заборгованості є найбільш ефективним методом роботи з проблемними активами банку.

Реструктуризація є фінансовим інструментом врегулювання «проблемної» заборгованості шляхом певних змін умов надання кредиту на більш лояльні до